

Ὁ Σύλλογος Ἀποφοίτων τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν, πού πέρσι εἶχε δώσει μιὰν ἐνδιαφέρουσα παράσταση, παρουσιάζοντας ἕνα καθαρά πρωτοποριακὸ ἔργο τοῦ Ἰονέσκο, ἔπαιξε φέτος, καὶ πάλι στὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτούτο, ἕνα μονόπρακτο δράμα, «Ἐνας ἄνθρωπος μὲ πολλὴ φωτογένεια», καὶ ἕνα δραματικὸ μονόλογο, «Ὁ κ. Καθηγητής», τοῦ κ. Γ. Λορίτη. Ὁ κ. Λορίτης εἶναι ἕνας ἀπὸ κείνους—τούς ὄχι λίγους— νέους συγγραφεῖς πού φαίνονται νὰ ἔχουν ἄριστες προθέσεις. Φιλοδοξεῖ νὰ ξεπεράσει τὴν κοινὴ στάθμην καὶ νὰ προσφέρει θέατρο ποιητικὸ καὶ μὲ περιεχόμενο. Δυστυχῶς, οἱ καλὲς προθέσεις μόνες τους δὲν ἀρκοῦν. Ἐπειδὴ οὐσιαστικά δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἐντελῶς νέο, ὅταν ἐκεῖνο πού θέλει νὰ εἶναι πρωτότυπο δὲν ἀξιοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν Τέχνην, καὶ ὅταν προπάντων παραμένει συγκεχυμένο, κάνει ἀναγκαστικά τὴν ἐντύπωση τῆς κοινοτοπίας πού προβάλλεται μὲ πολλὴ οἴηση καὶ μὲ πολλὴ ἔπαρση.

Τὸ μόνο ἐνδιαφέρον σημεῖο τῆς φετινῆς παράστασης τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων ἦταν ἡ ἐμφάνιση τοῦ κ. Ν. Σαντορινίου. Κατόρθωσε νὰ δώσει στὸν φλύαρο καὶ συγκεχυμένο μονόλογο, καὶ παραστατικότητά καὶ δραματικότητά. Εἶναι ἀσφαλῶς προικισμένος γιὰ νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Ἀρκεῖ νὰ σπουδάσει σοβαρὰ καὶ νὰ μὴν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν συμμαθητῶν του στὴν ἐπιδίωξιν τοῦ διπλώματος τῶν «ἐκτακτῶν ταλέντων», τὸ ὁποῖο φέρνει βέβαια εὐκόλα στὴ Σικηνή, ἀλλὰ δὲ δίνει καὶ τὰ ἐφόδια πού βοηθοῦν τὴν σταδιοδρομίαν, πού συντελοῦν ὥστε ὁ ἐρασιτέχνης νὰ γίνῃ ὅσο εἶναι δυνατό πρὸ γρήγορα καὶ πρὸ σίγουρα καλλιτέχνης.

* * *